

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **R. K.**

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Vaníčkem,
sídlem Šaldova 466, Praha,

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj,**
sídlem Washingtonova 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, zn. 74179-4/2020-610000-42.3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný dle § 181 odst. písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) rozhodl o částečném zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem srážkami ze mzdy a z jiných příjmů č. 5461001769 ze dne 14. 2. 2020 zaslaným plátcí mzdy L.T.B.C., spol. s r.o., pod č. j. 74179/2020-610000-42.3 (dále jen „exekuční příkaz“) pro částku 1 199 899 Kč s tím, že nadále bude exekučnímu příkazu podléhat povinnost na peněžitě plnění ve výši 23 297 730,17 Kč.

2. Žalobce uvádí, že dne 20. 2. 2020 podal návrh na zastavení exekuce spolu s návrhem na její odklad. Důvody návrhu byly obdobné jako ve věci, o které rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2019, č. j. 48 Af 10/2016-131, jímž výrokem II zrušil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 19. 1. 2016, č. j. 11374/2016-610000-42.3, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí důvody uvedenými v návrhu na zastavení exekuce vůbec nezabýval, a proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný zastavil exekuci pouze částečně ve vztahu k platebním výměrům na úrok z prodlení ze dne 14. 2. 2020 č. j. 74163/2020-610000-42.3 a č. j. 74118/2020-610000-42.3, neboť k odvolání žalobce byl ponížen předepsaný úrok z prodlení. Dále žalobce v žalobě argumentuje tak, jako by napadeným rozhodnutím byl jeho návrh na zastavení exekuce napadeným rozhodnutím zamítnut. Namítá, že rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 15. 11. 2004, č. j. 9176/04, 9182/04 a 9185/04, byla vydána na základě rozhodnutí o předběžných otázkách, která byla následně cestou mimořádných opravných prostředků zrušena či změněna. Rovněž platební povinnost uložená žalobci rozhodnutími Celního úřadu Kolín ze dne 6. 3. 2006, č. j. 1356/06 a č. j. 1357/06, na něž navazují další exekuční tituly předepisující úroky z prodlení (v exekučním příkazu uvedeny pod čísly 7 až 12), je dle žalobce věcně nesprávná ve světle rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, č. j. 6146-II(1325/05-21)/07-1701-21/R, ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9046/08-1701-21, a ze dne 27. 4. 2010, č. j. 1326-II/05-1701/21/R (1326/05), a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 14. 1. 2014, č. j. 1345/2014-900000-304.7. Žalobce uvádí, že skutečnosti, které představují důvod pro nařízení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, nastaly až po lhůtě pro vyměření daně. Pokud uplynuly lhůty pro nařízení obnovy řízení, avšak důvody pro její nařízení existují a způsobují nesprávnost exekučních titulů (žalobce se nedopustil celního deliktu dle § 293 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, a neprovedl špatné zařídění dovezeného zboží, za což mu byla doměřena předmětná daňová povinnost), je třeba postupovat s ohledem na primární cíl správy daní, jímž je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady ve správné výši. Pokud je správce daně obeznámen se skutečností, že pravomocná rozhodnutí jsou v důsledku dodatečného posouzení předběžné otázky nesprávná, musí to zohlednit v exekučním řízení. Věcná nesprávnost pravomocných rozhodnutí ukládající žalobci uhrazení nesprávné vyšší částky, resp. existence dodatečného odchylného rozhodnutí o předběžné otázce, ke kterému došlo po uplynutí lhůty pro stanovení daně, představuje jiný důvod pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. K tomu žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, v němž se Nejvyšší správní soud s názorem žalobce ztotožnil. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že se materiálně k návrhu žalobce na zastavení exekuce nikterak nevyjádřil a mlčky postupoval v rozporu s výše uvedenými rozhodnutími správních soudů. Nerespektoval zásadu vyjádřenou Ústavním soudem v nálezu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16, že důvodem pro zastavení exekuce je též odstranění zjevné nespravedlnosti, a to i tehdy, pokud by výkon rozhodnutí (exekuce) byl v rozporu s principy právního státu.
3. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Uvádí, že napadeným rozhodnutím rozhodl o částečném zastavení exekuce z úřední povinnosti z důvodu dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. O návrhu žalobce na zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu rozhodnuto nebylo. Žalovaný se domnívá, že žaloba dle obsahu směřovala spíše proti jeho nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce ze dne

20. 2. 2020 z důvodů uvedených v § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Dále uvádí, že vadu spočívající v nečinnosti již napravil a dne 15. 1. 2021 vydal rozhodnutí č. j. 74179-3/2020-610000-42.3, jímž rozhodl ve věci návrhu žalobce na zastavení exekuce z důvodů dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Uvádí, že k prodlení s vydáním rozhodnutí došlo zejména z důvodu plnění jiných úkolů v rámci probíhající epidemie COVID-19. Pokud žalobce nebude souhlasit s rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2021, má možnost proti němu brojit. Podaná žaloba však směřuje proti jinému rozhodnutí, jímž byla exekuce zastavena z jiného důvodu z moci úřední. Žalovaný poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí není zmíněno, že by se jednalo o vyřízení návrhu žalobce ze dne 20. 2. 2020.

4. Žalobce v replice uvádí, že na podané žalobě trvá. Dle žalobce není rozhodné, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí ze dne 15. 1. 2021 byla vydána v rámci daňové exekuce zahájené exekučním příkazem, v souvislosti s nímž žalobce podal návrh na zastavení exekuce. Žalobce doplnil, že podal žalobu i proti druhému rozhodnutí žalovaného (řízení je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 51 Af 6/2021 – poznámka soudu). Žalobce má za to, že důvody obsažené v návrhu na zastavení exekuce mají dopad na obě rozhodnutí žalovaného, neboť souvisí s exekučním příkazem. Správce daně není vázán návrhem daňového subjektu. Podle okolností může daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastavit nebo může návrh zamítnout. V případě zastavení daňové exekuce musí správce daně jednat co nejrychleji. Podle pokynu č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní, č. j. MF-21968/2015/39, správce daně musí daňovou exekuci zastavit do 30 dnů [čl. I bod 3 písm. h)]. To je třeba vztáhnout i na částečné zastavení daňové exekuce, neboť je třeba vycházet ze zásad daňového řádu, zejména požadavku šetřit práva daňových subjektů a zatěžovat je co nejméně. Majetek daňového subjektu musí být zatěžován co nejméně z hlediska času i rozsahu. Správce daně může v rámci daňové exekuce vydat i několik rozhodnutí dle aktuální situace a okolností, které vyplývají ze spisu nebo se postupně vyskytnou. V případě, kdy správce daně nemá pochybnosti, může daňovou exekuci zastavit zcela nebo částečně, ve zbylé části může provádět další posouzení a teprve poté rozhodnout. Způsob vedení daňového řízení žalovaným považuje žalobce za nepřipustný. Má za to, že jde o „procesní hrátky“ se žalobcem.

Skutková zjištění z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný vydal dne 14. 2. 2020 exekuční příkaz srážkami ze mzdy a z jiných příjmů č. j. 74179/2020-610000-42.3 (dále jen „exekuční příkaz“) k zaplacení nedoplatku žalobce ve výši 24 034 775,17 Kč na podkladě výkazu vykonatelných rozhodnutí:
1. č. j. 9129/04 ze dne 18. 10. 2004 na částku 1 000 Kč,
 2. č. j. 9176/04 ze dne 18. 10. 2004 na částku 870 000 Kč,
 3. č. j. 9182/04 ze dne 18. 10. 2004 na částku 870 000 Kč,
 4. č. j. 9185/04 ze dne 18. 10. 2004 na částku 870 000 Kč,
 5. č. j. 1356/06 ze dne 1. 2. 2006 na částku 4 113 900 Kč,
 6. č. j. 1357/06 ze dne 1. 2. 2006 na částku 8 696 160 Kč,
 7. č. j. 104168/2014-610000-42.3 ze dne 26. 6. 2014, na částku 2 346 115 Kč,

8. č. j. 104186/2014-610000-42.3 ze dne 26. 6. 2014 na částku 4 959 330 Kč,
9. č. j. 7248/2016-610000-42.3 ze dne 13. 1. 2016 na částku 4 466 Kč,
10. č. j. 7281/2016-610000-42.3 ze dne 13. 1. 2016 na částku 9 440 Kč,
11. č. j. 74118/2020-610000-42.3 ze dne 14. 2. 2020 na částku 449 566 Kč.
12. č. j. 74163/2020-610000-42.3 ze dne 14. 2. 2020 na částku 950 314 Kč.
6. Exekučním příkazem žalovaný nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy k vymožení výše vyčísleného nedoplatku zvýšeného o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 452 694 Kč.
7. Dne 20. 2. 2020 žalobce podal návrh na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem. V něm žalobce uvedl, že je třeba zohlednit skutečnosti způsobující nezákonnost dodatečných platebních výměrů č. j. 1356/06 a č. j. 1357/06 ze dne 1. 2. 2006 a rozhodnutí o celních deliktech č. j. 9129/04, č. j. 9176/04, č. j. 9182/04 a č. j. 9185/04. Dodatečné daňové platební výměry vycházely ze zjištění, že žalobcem byl dovezen tabákový odpad. Toto zjištění bylo podloženo pouze tím, že v případě jiných dovozů identického zboží žalobcem (celní prohlášení č. bylo po zkoumání vzorků zjištěno, že šlo o tabákový odpad, což však bylo v následujících řízeních vyvráceno. K tomu odkázal zejména na rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9046/08-1701-21, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2007, č. j. 8 Ca 290/2007-142. Z nich dle žalobce plyne, že celní prohlášení, ze kterých dodatečné platební výměry vycházely, nemohou být podkladem pro závěr, že dovezené zboží bylo tabákovým odpadem. Došlo tak k naplnění skutečnosti předvídané § 117 odst. 1 daňového řádu, neboť rozhodnutí záviselo na předběžné otázce, o níž bylo příslušným orgánem dodatečně rozhodnuto jinak. Nebyla-li obnova řízení nařízena z moci úřední, je potřeba ji zohlednit při exekuci. V rozhodnutí o správním deliktu č. j. 9182/04 dospěl Celní úřad Kolín k závěru, že žalobce v celním prohlášení ze dne 22. 12. 2003, č. 11704033-02239-8, uvedl nesprávné či klamavé informace. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 14. 10. 2009, č. j. 6146-II(1325/05-21)/07-1701-21/R, Celní ředitelství Praha uvedlo, že nebylo prokázáno, že se jedná o tabákový odpad, a tak platí údaje v celním prohlášení ze dne 22. 12. 2003, č. 11704033-02239-8. Rovněž v případě rozhodnutí o celním deliktu č. j. 9185/04 Generální ředitelství cel v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2014, č. j. 1345/2014-900000-304.7, uvedlo, že se žalobce tohoto správního deliktu nemohl dopustit, jelikož nebylo prokázáno, že by jím uvedené sazební údaje byly nesprávné. Rovněž rozhodnutí o celním deliktu č. j. 9176/04 vycházelo ze zkoumání vzorků, které bylo rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 290/2007-142 shledáno neprůkazným. Bylo povinností správce daně nařídít obnovu řízení všech tří uvedených rozhodnutí o správních deliktech dle § 100 odst. 3 správního řádu. Pokud obnova nemohla být nařízena pro uplynutí lhůt, je nutno naplnění důvodu pro obnovu zohlednit v exekučním řízení. Žalobce též namítl, že nesprávné jsou rovněž platební výměry na úrok z prodlení, jejichž existence je podmíněna shora označenými dodatečnými platebními výměry. Žalobce namítl, že exekuce vedená na základě exekučního příkazu je nezákonná pro rozpor se základními zásadami správy daní.
8. Žalovaný vydal dne 12. 8. 2020 napadené rozhodnutí, jímž rozhodl tak, jak je popsáno v odstavci 1 tohoto rozsudku. Rozhodnutí odůvodnil tím, že Generální ředitelství cel k odvolání žalobce proti platebním výměrům na úrok z prodlení ze dne 14. 2. 2020, č. j. 74163/2020-610000-42.3 a č. j. 74118/2020-610000-42.3, rozhodnutím ze dne

21. 7. 2020, č. j. 36677/2020-900000-311, snížilo předepsaný úrok z prodlení o celkovou částku 1 173 713 Kč, čímž se snížila částka nedoplatků bez exekučních nákladů na 22 861 062,17 Kč a předepsané exekuční náklady o částku 23 474 Kč na částku 457 216 Kč.

9. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021, zn. 74179-3/2020-610000-42.3, žalovaný rozhodl o návrhu žalobce ze dne 20. 2. 2020 na zastavení daňové exekuce nařízením exekučním příkazem ze dne 14. 2. 2020 tak, že dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu návrh na zastavení exekuce zamítl.

Posouzení žalobních bodů

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl o žalobě bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaný se k této otázce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a má se tedy za to, že souhlasí.
11. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o návrhu žalobce na zastavení exekuce, ale *ex officio* toliko o částečném zastavení exekuce nařízené exekučním příkazem v návaznosti na rozhodnutí Generálního ředitelství cel o odvolání žalobce proti platebním výměrům na úrok z prodlení ze dne 14. 2. 2020. Soud proto neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu, že se v něm žalovaný nezabýval důvody pro zastavení daňové exekuce uplatněnými žalobcem v návrhu na zastavení, jež se napadené rozhodnutí vůbec netýkalo. Žalobní body přitom fakticky nesměřují proti zastavení exekuce v části úroku z prodlení ve výši 1 199 899 Kč a rozhodovacím důvodům, pro které byla exekuce částečně zastavena. Žalobce ostatně ani netvrdí, že by byl přímo dotčen na právech tím, že daňová exekuce byla v části zastavena. Žalobce namítl, že žalovaný ignoroval jeho návrh na úplné zastavení exekuce a důvody v něm uvedené. Žalovaný tedy ve své podstatě brojil proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce. Soud nepochybně, že bylo povinností žalovaného o návrhu žalobce rozhodnout a s důvody v něm uvedenými se vypořádat a v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu č. j. 48 Af 10/2016-131 posoudit, zda nemohou představovat jiný důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Za situace, kdy o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem nebylo rozhodnuto, se žalobce mohl domáhat ochrany proti nečinnosti žalovaného (prostředky ochrany dle § 38 daňového řádu a případně žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s.). Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí o částečném zastavení exekuce vydaném *ex officio* z důvodu neuplatnění žalobcem nezabýval návrhem žalobce na zastavení exekuce a jeho důvody, však sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobními námitkami, v nichž žalobce s odkazem na návrh na zastavení exekuce namítal, že byly dány důvody pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, se soud nemohl věcně zabývat, neboť se mýlí s důvody napadeného rozhodnutí. Lze poznamenat, že za dané procesní situace by zrušení napadeného rozhodnutí a uložení povinnosti žalovanému zabývat se věcně důvody uvedenými v návrhu na zastavení exekuce by nepředstavovalo účinnou právní ochranu. Důsledkem by bylo pouze to, že daňová exekuce by byla dále vedena ve větším rozsahu, a to přinejmenším v části, v níž byla zastavena žalovaným,

nepochybně nezákonně. Novému věcnému projednání návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce žalovaným by bránila překážka věci rozhodnuté. Věcně se bude soud důvody návrhu na zastavení exekuce zabývat v řízení žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu. Rovněž nebyl dán důvod žalobce poučovat o změně žaloby (žalobního typu) za situace, kdy rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce bylo vydáno a žalobce je napadl samostatnou žalobou. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobní body důvodnými.

Závěr a náklady řízení

12. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

